

**Tvende Aandelige
Betænckninger,
Et hvert GUDS Barn til
Trøst, som med Sorrig og
Synden er beladen.**

**Den Første:
I Verden skeer saa mangen etc.
Siunges som:
Mit Haab og Trøst og al Tillid etc.**

**Den Anden:
Min Gud vil jeg nu paakalde.
Siunges som:
Vender om med Poenitentze.**

**Impr. J: Bircherod.
H. P. Ørsbjerg.
Trykt, Aar 1739.**

1.

Verden skeer saa mangen gang
En Christen fælder Taare,
Naar Kaarset gjør ham Tiden lang,
Til GUD hand sucker saare:
Ach HERre blid,
Den korte Tid,
Jeg skal i Verden slide,
Hvor mangen Stød,
Ja megen Nød
Og Modgang maa jeg lide.

2.

Om Morgen i den grønne Eng
Jeg efter JEsu leder,
End og om Natten i min Seng,

Jeg hannem da tilbeder,
Hvor jeg hengaar,
Hver Sted jeg staar
Paa GUd jeg stedse agter:
Hver Time gaar,
Vor Klokke slaar,
GUds Time jeg forvagter.

3.

Naar det er Dag jeg længes hart,
At Tiden maatte iile,
At Aften maatte komme snart,
Og mig tilføye Hvile;
Naar det er Nat,
Jeg ønsker at
Snart Vægteren maa raabe,
At det var Dag,
Er mit Behag,
Jeg stedse saa forhaabe.

4.

Ach HERre GUD hvor længe maa
Jeg daglig have Smerte,
Hvor længe skal jeg Usle gaa
Med Angest i mit Hierte,
Foruden Raad,
Og uden Daad,
Nu Verden mig hart trænger,
Med Fnys og Bruus,
Med storm og suus,
Ach HERre GUD hvor længe.

5.

Skipperen og om mørcke Nat

Blant Skiær og Klipper mange
Forlænges at saa Dagen fat,
Jeg ønsker mange gange:
Ach at det snart
Maa blive klart,
Jeg kunde Landet kiende;
Det stormer her
Og bruser der,
Hvor skal jeg mig henvende.

6.

Ret saa som i et Seyer-Verk
U-roen altid picker,
Og Hiulene omdrives sterk,
Med tunge Lod og Stricker,
Saa Tiden om,
Jeg runden om
Mit Sind og Tancker driver,
Hver Øyeblik,
Minut og Prik,
Et Sting i Hiertet giver.

7.

At Klocken skal dis svarer slaa,
Naar Tiden varer længe,
Tung Lod og Vægt tit hænges paa,
Til Timen at fremtrænge:
Saa naar GUd vil,
Og siger til,
Hand kand best Timen ramme,
Thi haab og liid,
Og slid din Tid,
Du bliver ey til skamme.

8.

Ulycken her saa mangen gang
Vil GUd fra dig bortvende,
Betænk at Ævighed er lang,
Paa den er aldrig Ende.
Dit Kaars er læt,
Et Klocke-Slæt
Det varer strax forsvinder,
Thi Livet kort,
Snart flyder bort,
Og som en Strøm henrinder.

9.

Maa du i Verden slet foragt
Dit Brød med Sorrig sancke,
Din U ven lever i stor Pragt,
Du her paa intet ancke;
Men tænk her paa
Hver skulle staa
For Guds Dom der at svare,
Hans Lyst forgaar,
Da Ende faar:
Hvers Løn vil ævig vare.

10.

Saa vær tilfreds min kiere Siæl,
Hvi vil du dig saa plage,
Din GUd mod dig vil giøre vel,
Dit Sind fra Verden brage:
Thi vil jeg ny,
Af gandske Hu
Til JESum mig henvende,
Ach HErre from,
Til mig snart kom,

Giv mig en salig Ende.

Den Anden:

1.

Min GUD vil jeg nu paakalde,
Som jeg føre brød imod:
Dristig ham til Fod vil falde,
Blues ey at giøre Bod,
Hand nu kalde mig tilbage,
Som jeg torde før forsage.

2.

Haab og Mod vil jeg forrette
Det som før nedslagen laa,
Ja til Himlen vil jeg sætte,
Øynen' skal til HERren staa,
Dristelig fra Mørket gromme
Vil jeg nu til Liuset komme.

3.

Der i boer min Frelser kiære,
Som alleene mægtig er,
Helled skal mig ey besnære,
Hand jo raader for min Færd.
I mig selv er Død og Møde,
Udi ham er Glæden søde.

4.

Over Døden er hand HERre,
Giver Liv og Styrcke god,
Haabet stedse got skal være,
Til det beste have Mod,

I som ville mig forskrække,
Skulle mit Haab icke svække.

5.

Stor er Synden overmaade,
Naaden over Synden gaar,
Vi, disver, er tit for kaade,
Daglig i det Onde staar,
Synden stedse vi formeerer,
Os vi selver verst fixerer.

6.

Sandt er det for Gud og alle,
At en eene Draabe Blod,
Som af JEsu Krop maa falde,
For ald Synd en Lægdom god,
Gandske Verdens Synd udbryder,
Mine Synders Baand og bryder.

7.

Men hvor kand jeg noksom sucke,
HErre bryd du slig Demant,
Kilde vil du selv oplucke,
Vandet flyde kand forsant,
Did jeg mig forsyndet føre,
Det Vand-Smitten reen kand gjøre.

8.

Lad afslettes gammel Ryncke,
Kom, O JEsu, i min Boe,
At du vilde mig end yncke
Og mig vel af Synden toe:
Lad mig selv nu mig mishage,
Mig til Naade selv du tage.

9.

Nattens Mørk lad mig paaminde
Om fremfarne Daarlighed,
Dags Lius føre mig i Sinde,
Himmerig jeg vist mig veed,
Glæde skal med Sorge blændes,
Guds Miskund mig til skal sendes.

10.

Din Godhed jeg ey forglemmer,
At du drog mig af slig Nød,
Og end nu min Siæl forfremmer,
Hielper imod alle Stød,
Mine Synder jeg begræder,
I got Haab jeg for dig træder.

11.

Jeg vil haabe til det beste,
Altid vil jeg frygte dig,
Hiertet vil jeg paa dig fæste,
Ingen skal mistrøstre mig;
Sorg er i mit Sove Kammer
Sengen vidner om min Jammer.

12.

Her jeg giører Poenitentze,
Før jeg hellig ryckes hen,
HErre giv mig den Sententze,
At du blive vilt min Ven,
Ey forkast mig, dig forbarme,
Over mig, jeg Synder arme.

13.

Ingen Synder GUd fordømmer,
Som i Tide giører Bod,
Giør jeg Bod saasom det sømmer,
HErren bliver mig vel god;
Hand jo haver Faders Hierte,
Ynckes over alt vor Smerte.

14.

JESus hand er død for alle,
Være sig ond eller god,
Maatte Verdens Synd betale,
For din skyld paa Kaarsset stod
Hand og købte de Fordømte,
Ey en eenist hand forsømte.

15.

HErren ingen vil forskyde,
Som sig til ham byder frem,
Heller Naade vil hand byde!
Var hand dobbelt end saa slem,
Byder alle til sig kalde,
Alle lader sig befalde.

16.

JESu hielp mig for din Pine,
Hielp mig for din haarde Død,
Jeg begræder Synder mine,
Trøst du mig i ald min Nød;
Thi jeg troer jeg er tællt,
Og til Himmerig udvællt.

17.

Saa skal intet mig betrycke,
Være hvad det være kand,

Ald min Sorrig skal det slycke,
Jeg er ingen Dievels Brand,
Himmerig skal mig tilkalle,
GUD er død for mig og alle.

18.

Ære være dig GUd Fader,
Søn og Aand, hver stund og sted,
Ald min Synd du mig forlader,
Er een GUD af Ævighed,
Endnu er og stedse bliver,
Glæden din du vist mig giver.

ENDE.